

32.

PERCEMBERKÉK HELYETT ÓRÁSMESTEREKET!

– avagy Ha kiveszel az órából egy picike fogaskereket, az óra onnantól kezdve már nem működik tovább! –

Mottó 1:

„Ha mögötted vannak, védj őket!
Ha melletted vannak, tiszteld őket!
Ha ellened vannak, mosolyogj, dőlj hátra,
a Jó Isten dönt felettük.
(Dalai Láma)

Mottó 2:

„Nem a szavak számítanak csak a tettek,
túl rövid az élet, ne gondolkozz, tedd meg!”
(Deniz)

Nem tudunk, de ami talán ennél jóval figyelmeztetőbb kell legyen számunkra, most már úgy tűnik, nagyon sokan – a kelleténél jóval többen – nem is akarnak más gondolatokat elfogadni, befogadni, mint a város-vírus gondolkodásmódját és létmintázatait. Az egymást segítő és boldogító közösségek helyett immáron a megtestesült önzés mintaképe, az egyén (még az énből is csak egy van!) lett láthatatlan ismeretlenek ál-

tal kiválasztva arra, hogy – nem boldogságra, csupán – sikerre, sikerességre terveztessék. Nem ítélik, nem ítéltetik sikerre, hiszen akkor mindenki, aki városban él, gazdag és sikeres lenne. A valóságban azonban nem az! Sőt, éppen az ellenkezője igaz. Ezért zárult az imént a „sikerre, sikerességre ítéltessék” szóösszetétel helyett a mondat a „tervezettség” kifejezésével.

Kevesen vannak csupán azok, akik a szerencsésebbek kivételes (kivételezett?) kasztját képezik. Ők azok, akik általában származásuknál fogva, vagy összeköttetései révén jókor, jó helyen és jó időben találták magukat. A leszármazási hierarchia rezsimektől, társadalmi berendezkedésektől függetlenül, sokszor akár évszázadokra is biztosítja a kivételezettséget. Ráadásul mindezt az egyenlőségre hivatkozva! Ez különösen igaz a politikai osztály tagjaira.

Mindehhez szolgál több mint ideális díszletként a kikényszerített, kierőszakolt, sokszor teljesen indokolatlan és szükségtelen versenyztetés, ami a káini-ábeli rendszer egyik alapvető jellemzője! Az atomizált – ma még társadalomnak hazudott – létstruktúrában a teljesen szétvert közösségi létezés helyett most már sokkal inkább az egyéni túlélésre való berendezkedés az, ami dominál. Legalábbis a város-vírusokban. Itt áll tehát egy szál magában, egyes egyedül az individuum, a megtettesült önzés mintaképe, az egyén (tehát még az énből is csupán egyetlenegy létezik!). Az egyenlőség (az egyformaság?) hamis és uniformizáló látszatát keltve, egyúttal teljesen meghazudtolva az Élet valóságát és igazságát, igyekszünk elhíttetni magunkkal, hogy létezésünket illetően megalkottuk a tökéletest.

Pedig mennyire nem így van ez!

„A világ valamennyi erdejében nincsen két egyforma fa. És nincsen két egyforma ember. Az egyenlőség természetellenes elméletét a gyöngék, a törpék és a tehetetlenek találták ki abból a célból, hogy saját színvonalukra kényszerítsék az erőset, a nagyot és a tehetségeseit. Kísérletezhetnek vele ezer évig, akkor sem sikerül. A nagyból csak úgy csinálhatnak alacsonybat, ha levágják a fejét.”

(Wass Albert)

Jöjjön akkor egy rövid kis írás, amolyan szemléltetési célzattal, mondjuk a valóságról (az igazságról)! A Nagy Arc(felismerő) Könyvön találtam.

HOGYAN IS KÉNE MŰKÖDNI ENNEK AZ ORSZÁGNAK...

Pár gondolat az utóbbi másfél-két napról:

hétfő...

21:35: Kibaszott kanadaiak semmit nem csinálnak, egy szerencsétlen embert hogy nem lehet kikapcsolni a játékból, nem is értem... Mi meg nyuszin játszunk. Felbasz!

21:58: Na, jó, ebből elég is volt, kiestünk. Pff, elbasztuk. Inkább alszok – kint csendesen esik.

22:20: Viber üzenet: „Nálunk mindenki alszik”. Majd egy villámlás, dörgés.

22:21: Viber üzenet: „Félsz a viharban?” Egyik pillanatról a másikra mintha egy víz és szél bombát hajítottak volna a falura. „Mi a faszom ez? És kint ki a tököm használ stroboszkópot? Megint buli van és nem szóltak?” Buli volt... A ház remeg, dőlt be a víz mindenütt, eláztunk alaposan. Villany nincs, van fejlámpa! Bútor a teraszon volt... Nincs! Üres! Baszod, repülő dézsás növény? Ilyet se láttam még! Vízfüggöny! Tornádó? Csapódnak be a tetőről a cserepek egymás után a teraszba... „Na ezt baszhatjuk, oda a munkánk...” Mindegy is, csak kurva gyorsan töröljük a vizet, két szobában, már több centi áll.

22:31: Csendesedik, vége... „Hol egy rühedék papucs, hogy kimenjek körülnézni?” Kint a teraszon csak volt. Na, egyet találtam, kimentem. Szluppppp. „Ki a tököm hozta ide ezt a mocsarat? Délután nem volt még itt.” Egy pár papucs mínusz. Leszarom, akkor mezítláb nézek körül. Húbazzeg! Romokban minden!

22:34: Viber üzenet: itt már mindenki ébren, mindent elvitt a vihar a teraszról, tv, kerti bútorok.

Életünk legszörnyűbb 10 perce volt ez. Még felfogni sem volt idő, olyan gyorsan történt minden...

És innen jön az a rész, amiből jó lenne ennek az országnak példát venni minden tekintetben!

22:51: Felzúg az első láncfűrész. Majd több követi. Elindult a romeltakarítás...

Másnap reggel sajnos munkába kellett mennünk. Előtte tettünk egy kört a faluban. Szörnyű volt a látvány, romokban a falu. Kidőlt beton villanyoszlopok, fél méteres törzsű fák hol gyökerestől kidőlve, hol félbe törve, tetőket

beszakítva. Lebontott tetők, ledőlt kerítések, romok mindenhol. De a szorgos falusi nép, akit ki kell sajnós mondanom, de a sok városi és pesti köcsög (nyilván kinek nem inge...) egyszerűen leparasztoz, szorgos hangya módjára nekiállt a lehetetlennek. Ki láncfűrészrel jött, ki az üdítőt, ételt hozta, ki szállította a romokat, az ácsok a tetőkön szorgoskodtak. Sürgött forgott a hangyaboly, működött a társadalom. Volt olyan barát, aki felhívott, hogy arra járnak mifelénk, elkezdenek rendet tenni a házunk udvarán. Mindenki kereste a másikat, érdeklődött miben segíthet, kinek mire van szüksége. A szomszédjaink hívtak, hogy intéznek cserepet, ácsot. Volt, akinek vitte a garáztetőt, mégis azt kérdezte, miben segíthet, szóljunk, bármi kell. Mások a maradék csatateret és a házban a víz okozta károk nyomát segítettek eltüntetni. Felkerültek a cserepek, újra egész a tető.

Késő estére elhallgattak a láncfűrészek is.

És végre a vízlabda is visszakerült megérdemelt medrébe! Hajrá Magyarok!

Ma reggel újra végigmentünk munkába menet a kis utunkon. Újra rend van a faluban, leszámítva a veszteségeket. A hangyaboly élete megy tovább.

Köszönjük, hogy egy ilyen közösség része lehetünk! Pacsi mindenkinek!

És kérdem én, miért nem tud mindenki ilyen lenni a hétköznapiakon is ebben az országban? Mennyivel jobb lenne! És, kedves «városiak» ismét példát lehet venni a falusi «parasztokról»!

NAGY-NAGY RESPECT PÉCSUDVARD!

Megosztásokat, meg köszi!

Forrás: Szakos Roland – Nagy Arc(felismerő) Könyv

Több tanulsággal is szolgál ez a rövid kis FB-bejegyzés.

Egyrészt kitűnően bemutatja, mennyire nincs tekintettel a Természet az elképzeléseidre, főleg akkor, ha még nem is közlöd vele! Nagy ívben tesz rá, hogy milyen lakhelyet építettél magadnak ház címszó alatt. Összedől-e az első szerényebb fuvallatra, vagy mégsem? De ugyanígy van ezzel a valóságtól (az igazságtól?) teljesen elszakított embernél a tekintetben is, hogy hány ún. „társadalmi nemet” talált ki magának! (A könyv írása idején – 2017 nyara – éppen 57-nél tartunk! Asszem teljesen megőrültünk!) A valóságban (az igazságban!), a Természetben csupán két nem – a női és a férfi – létezik.

Ráadásul ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint Természet ősanyánk, hiszen, ha valaki szembejön veled az utcán, arról 99,99%-os valószínűséggel meg fogod tudni állapítani, hogy az illető férfi-e, vagy pedig nő. És nem úgy, hogy papírhalmok felett különböző elméleteket bogarászva a gép kiköpi a végeredményt, hanem ránézésre!

Másrészt kitűnően szemlélteti – működő- és életképesség szempontjából – a kis, emberléptékű (a falusi) közösségek előnyét az élettől és az emberi léptékektől teljesen elszakadt városi létmodellel szemben.

Harmadrészt arra is figyelmeztet bennünket, mennyire könnyedén és felelőtlenül vagyunk hajlamosak arra, hogy mások felett ítélkezzünk, anélkül, hogy bármit is tudnánk ahhoz, hogy ítélkezhessünk a másik ember felett, vagy ismernénk őt.

Negyedrészlet abból is okulhatnánk, hogy a történetmesélés fokozatos leépülési, leépítési folyamata ellenére, mégiscsak nagy szerencse, hogy vannak mesekönyveink, ahol lejegyzett formában azért megmaradtak a népmeséink. Azért mondom ezt, mert a mai kor embere nagy valószínűség szerint igencsak rossz mesemondó, mesélő lenne. Képzeljük el azt, ahogy apuka, vagy nagypapa (népiesen: tata) csak sűrű „bazmegelések” közepette tudná kanyarítani a mese fonalát. Muszáj elgondolkodnunk ezen, mert ha már egy ilyen egyszerű, hétköznapi történetet is csak a nemi közösülésre való felszólítást, mint kötőszót használva tudunk elmondani („elmesélni”) a többiek számára, nos, akkor hogyan mondanánk el egy igaz mesét? Minden bizonynyal sokkal kevésbé lennének élvezetesebbek Tündérszép Ilona meg a többiek kalandozásai.